

במדינה

(המשך מעמוד 8)

פיקטיבית על קבלות) במסיבות המקרה, אינה צריכה לפי דעתי לשמש מניעה להחזיר את זכויותיהם בעבודה בעירית תל-אביב.

ראש העיר חשב אחרת, דחה את התביעה שהציג האיגוד המקצועי של עובדי העיריה להחזיר את חבריהם לעבודה. "השאלה נמי צאת עדיין בדיון, דברים כאלה אינם קלים להחלטה, ישנם שיקולים לכאן ולכאן", הסי ביר דובר העיריה מתניהו קליר, "אחרי שיאספו את כל הנוהלים בנדון — יחליטו". בשעה שאנשי של לבנון אספו עדיין את הנוהלים, ששה חדשים אחרי מתן פסק הדין, ישבו חניק וביגלמן בביתם, חיכו כי הצדק יעשה.

עחונות

הסוד הנפוץ ביותר במדינה

השכם בבוקר יום ב' השבוע צבאו כבר ראשוני העתונאים על דלת הסורגים ה' גדולה של בית-משפט השלום בתל-אביב, מלומדי נסיון ממאורעות פליליים שונים, בהם ניסתה והצליחה משטרת המחוז לה' טעות את העתונאים ולמנוע את נוכחותם בעת הוצאת פקודות-מעצר של חשודים ב' ביצוע פשעים חמורים, הקדימו הפעם כת' בי המשטרה לבוא. מלחים בצלמים המתי' נו למאורע הגדול: הוצאת פקודות-המעצר נגד החשודים ברצח המהנדס פייאטלי ב' קולנוע צפון, ומעשי השוד בחנות האקד' חים ובמשרד הנסיעות.

אולם גם הפעם החליטו ראשי מחוז ה' משטרה להקדיש את מיטב מרצם להטעיית הכתבים. אחרי שבמשך יותר משלוש ש' עזת המתניו הכתבים תחום השמש לשחא בחזית בית-המשפט, הגיעו למקום מפקד ה' מחוז יואב פלג וראש הענף הפלילי ס.מ.מ. אריה נאורי-שמילגובסקי. הם טיפסו ועלו לקומה השלישית, אל חדרו של שופט ה' שלום הראשי עמנואל ידיד-הלוי. היתה זו פעולת-הטעיה מוצלחת. הכתבים והצלמים השתרכו אחריהם, עזבו את משמרתם.

חצי שעה אחרי שנכנסו לבנין, עזבו אותו הקצינים כלעומת שבאו. החשודים בביצוע הרצח והשוד לא הובאו כלל. "מתי יובאו העצירים?" שאל אחד הכתבים את נאור ואת פלג, "אנחנו מחכים כבר מן ה' בוקר".

התשובה היתה מפתיעה: "אנחנו לא הזמ' נו אתכם לכאן", השיב פלג, "פקודות ה' מעצר הוצאו במקום אחר. לצערנו לא נוכל להרשות את פרסום שמות העצורים או נסיבות מעצמם".

המיליון שקל קרא. השעה היתה אחת עשרה וחצי בבוקר. באותה שעה ב' דיוק ישב כבר שופט השלום שלום רוזנפלד במשרד הנפה הצפונית, שמע את בקשתו של קצין המשטרה קרת לעצור את ה' חשודים ב-צח ובשוד ל-15 יום, לאסור את פרסום שמם ונסיבות המעצר. השופט הסכים: העצורים הוחזרו לחקירה.

בשעה אחת עשרה וחצי פשטו גערי ה' עתונים על העיר. בכותרת העליונה של מעריב יכול היה כל אזרח ישראלי ל' קרוא: "כנופיית האקדחים הוסגרה בגלל כובע". הכתבה עצמה היתה מלאה פרטים: היו בה השמות המדויקים של העצורים, שמו המלא של המודיע למשטרה ופרטי המקרה כולו. על פני עמוד פנימי שלם, ו' בכתבה מקיפה בעמודים החיצוניים, מסר ה' עתון הנפוץ ביותר במדינה את פרטיה ה' ראשוניים של הכנופיה שחוסלה.

רבבות אזרחים קראו את הידיעה, קלטו בזכרונם את שמות החשודים והמודיע, או' למ המשטרה, שגרמה כמו ידיה לפרסום השמות במעריב, בכך שעיקבה את הוצאת פקודות המעצר והוראות איסור הפרסום עד לשעות הצהרים, לא חזרה בה מהחלטתה. מאתים אלף קראו, אבל מיליון אחריהם עוד לא יודעים את השמות, "התעקש נאור באוני הכתבים אשר צלצלו אליו לביתו, בבטחון שיסכים עתה לפנות לשופט ל' בטל את הוראתו, "אנחנו נפתח בחקירה מי מזיל ידיעות למעריב".

"ברור שזה צחוק", אמר כבוד השופט לכתבים שהטרידוהו בשעות הלילה בביתו הפרטי, "אני בטוח שהמשטרה הבטל את הבקשה". נאור חשב אחרת. אחרי שגרם כבר לביוון בית המשפט — המשיך להת' עקש, טרב לבטל את האיסור. הסוד הגדול, נשאר הסקופ של מעריב.

פיתוח

נוער הזהב, רד לוגו!

אחד מאלה שהאמין לאגדות נואמי מינהל

ההסתרה וחברי מפא"י בכנסת, על איזורי הפיתוח הצמאים לכוח-אדם מקצועי, על אילת המשחעת לידים עובדות ועל הנגב הוועק לפיתוח, היה מתחיהו מנצר (30), טראקטוריסט, מסגר ונהג משכונת מכבי החדשה בתל-אביב. נשוי לאחות מוסמכת ר' אב לילדה, החליט מנצר להיות בין חלוצי הנגב והערבה. נאמן לשלטון ולמפלגה ה' שלטת סיכם עם אשתו כי מוטב להם ל' עזוב את תל-אביב, לרדת דרומה.

על מה שעבר עליו בחצי השנה האחרון נה, אחרי שהחליט להיות חלוץ, סיפר ה' שבוע מתחיהו מנצר:

"בתחילה כתבתי מכתב לראש מועצת אילת, צירפתי תעודות על כך שאני טרא' קטוריסט, מסגר ונהג מקצועי ושאשתי אחות מוסמכת. כתבתי שאני מוכן לכל עבודה במקצועי, בתנאי שאקבל שיכון, ועבודה לאשתי. הייתי בטוח שתוך כמה ימים אקבל תשובה חיובית. אחרי כמה ימים הגיעה באמת התשובה: היא היתה שלילית. ראש המועצה כתב לי שעלי ל' פנות ללשכת העבודה במקום בנוגע לעבור' דה, ובאשר לשיכון עלי לכתוב לחברת "עמידר".

סידור במרכז מפא"י. "כתבתי ולא קבלתי תשובה. הכרתי עוד מן הצבא סוין אחד בשם יצחק חננאל, שהיום הוא מרכז עבודה בכפר-ירוחם. פניתי אליו וסיפרתי לו כי אני רוצה לעזוב את תל-אביב ולרדת לאחד מאיזורי הפיתוח.

"חננאל אמר לי שהכתובת הנכונה היא: "חיימוב, במרכז מפא"י. פניתי לשם. חיימוב בדק את כשרותי המפלגתית ואמר לי ש' הוא מוכן לסדר אותי בכפר ירוחם. אני אעבוד בפוספאטים, אשתי וקופת-חוליים. הוא אמר לי שנקבל שיכון.

"אחרי זמן קצר קיבלתי הודעה שעלי לרדת לכפר-ירוחם. חיימוב צייד אותי ב' פתק למזכיר הכפר, מוצניק מנהלל. לקחתי את כל חפצי, את אשתי ואת בתו ועקרתי לכפר-ירוחם.

"יום-יום הייתי בא למוצניק, שלא קיים דבר מכל הבטחונותיו של חיימוב. בפוספא' טים התברר שאין עבודה בכלל. להיפך, הם פיטרו באותו זמן חלק גדול מן העובדים במפעל. למוצניק לא היה בכלל זמן לספל בי רק בכוחותי שלי הצלחתי לסדר לאשתי עבודה בקופת-חוליים. בכל פעם שהייתי פונה למוצניק, היתה דוחה אותי בלך ו' שוב..."

מנצר עלה לתל-אביב לברר אצל חיימוב מתי יקבל עבודה. חיימוב הסביר לו הכל: "מוצניק הודיע לי שאתה מקים גוף מת' מרד בכפר-ירוחם. לא תוכל לקבל עבודה". מנצר נשאר מחוסר-עבודה, נואמי מפא"י המשיכו לנאום: "הנוער חייב לרדת ל' נגב!"

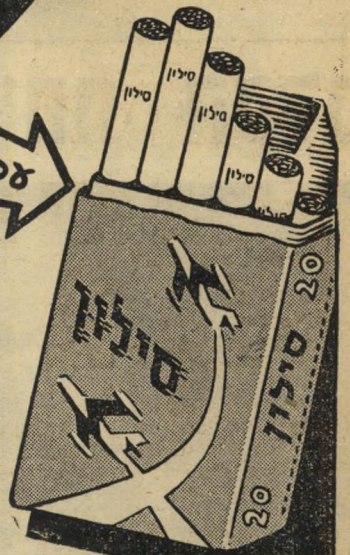
תזכיר

בתים לפליטים

פליטי ברעם, תושבי הכפר המרוני שבתו הופצצו מן האויר למרות שבית ה' דין העליון הורה להחזיר את תושביו ל' כפר, לא הסכימו להשתכן סופית בגישי (גוש-חלב), בה הם מתגוררים היום. כפי שגילה העולם הזה (1074) הודיעו פליטי הכפר, ובראשם הכומר יוסף סוסאן, לביגיי: "אנו מוחים בחריפות על הקמת השיכונים המוקמים בשבילנו בגישי ללא הסכמתנו, ו' מודיעים כי לא נותר על זכותנו לחזור לכפרנו. אנו לא נתיישב במקום אחר מחוץ לכפרנו". **בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב** מתבררת עתה בקשתו של אבי-רהם מצליח, בנה של נגיה מצליח, להכריז עליו כעל נכדו של גורי אל-סעיד. אחרי שבגליון העולם הזה (1086) התפרסם ל' ראשונה סיפורה האישי של נגיה, מי ש' היתה כלתו של סעיד ואשתו של בנו סבאח, נקטה עתה נגיה בצעדים ממשיים כדי להבטיח את חלקה בירושת המליונים שה' שאיר גורי אל-סעיד העשיר בשחיץ ובי' לונדון. הצעד הראשון: הכרזה חוקית של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב כי אברהם, בנה נגיה וחבר בחברת הנוער של קיבוץ השומר הצעיר ברקאי, הוא בנו של סבאח. הצעד השני: טיפול משפטי תכוף של עורכי-הדין ולגמן וקריצימאן, פרקליטה של נגיה, שיתבעו בלונדון ובגיבה ואולי גם בבגדאד את חלקה של שולחתם בירו' שה.



עם אריזה כפולה



היחידה בארץ עם אריזה כפולה אמריקאית השומרת על טריות הטבק ועל מלוא הארומה של הסיגריה

20 סיג. רק 222 פנ.



מפעל הפיס

30000

10000

7 דירות

פרסי פירוס

הזאב לא יאכל את האלון

פרטים אצל כל סוכני מפעל הפיס